Walt Disney's

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 45 7 NOV. 1964

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

Heb ik jullie al eens iets verteld over mijn vriendje Pieter? Pieter is een erg leuk joch, dat altijd vol plannen zit en meestal precies weet wat hij wil. Zo weet hij nu al heel zeker dat hij later dierenarts wil worden.

„Dat lijkt me nou zo fijn," zei hij laatst tegen mij, toen we het er nog eens over hadden. „Dieren helpen die ziek zijn. Ja, ik wou maar dat ik groot was, dan kon ik meteen beginnen!"

„Hoe stel je je dat eigenlijk voor?" vroeg ik, „dat: „meteen beginnen"?

„Nou, als ik van school af ben, ga ik een praktijk als dierenarts beginnen. Fijn, jôh — en dan hoef ik lekker ook nooit meer die vervelende sommen te maken! Daar heb ik zo'n gloeiende hekel aan!"

Ik begon te lachen. „Maar als jij van de lagere school af bent, jongetje, moet jij eerst het gymnasium of de HBS aflopen en dan nog een hele tijd aan een universiteit studeren. En denk maar niet dat je daar niet bij hoeft te rekenen. Je moet juist een aardige wiskundeknobbel hebben om dierenarts te worden. Maar dat is een fout die heel veel jonge mensen maken. Ze denken vaak dat ze, als ze een beroep hebben uitgekozen, zomaar zonder moeite na hun schooltijd aan de slag kunnen gaan. En de studie die eraan vooraf gaat, beschouwen ze vaak als een pretje. Maar daar vergissen ze zich lelijk in! Om iets te bereiken, wat het dan ook is, moet je meestal al je krachten inspannen. En dan heb je ook pas goed de voldoening dat je iets bereikt hebt!"

Oef, dat was een hele preek, maar Pieter scheen me toch begrepen te hebben.

Hij stak zijn kin vastberaden vooruit en zei dapper: „En toch wil ik dierenarts worden! Ook al moet ik nog zoveel sommen maken."

Want zo is Pieter. En reken maar dat hij er komt!

OOM DONALD

✳ PRIJZEN ✳

Eerste prijs: een horloge; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een bal.

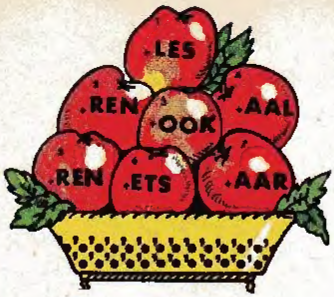

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG Nr. 45

Op de schaal zie je zeven appels die van 1 tot en met 7 genummerd zijn. In elke appel staat een stip met 'n woord van drie letters erachter. Het is echter de bedoeling dat er woorden van vier letters in komen te staan, waarven de eerste letters van 1 tot en met 7 'n woord vormen dat een heel groot bedrag aan geld aanduidt.

1. voorwerp van giss dat bijvoorbeeld gevuld is met melk.
2. daarvan heb je er twee aen je hoofd.
3. komt uit de schoorsteen als de kachel brandt.
4. spreekwijze.
5. tijdsduur.
6. een klein beetje.
7. onaangenaam, akelig.

Schrijf het woord dat je gevonden bebt, op een briefkaart en stuur die vóór 12 november aan Donald Duck, Postbus 792, Amsterdam. Vermeld duidelijk je naam en adres op de kaart en zet in de linkerbovenhoek „oplossing nr. 45". Veel succes!

OOM DONALDS BRIEVENBUS

Mathilde Aodriessen, Winterswijk. Ik boop dat de hand van je zusje nu weer beter is! Heb je je zwemdiploma nu al? Dag, Mathilde.

Carla Mulder, Uden. Heb je een tijne vakantie gehad, Carla? Zeg, schrijf me nog eens in welke klas je nu zit. Dag, Carla.

Jennie Hartgers, Velp. Is het poppenhuis nu al af, Jennie? Weet je dat je die meubeltjes zelf ook heel leuk kunt maken van karton en lucifersdoosjes? Probeer het maar eens!

Corinoe Vriezeo en Marjan Smid, Naarden. Dat toneelstukje hebben we maar niet gedaan, Marjan, want de neefjes voelden niets voor een nat pak! Zeg, menen jullie dat nou echt van elkaar, dat jullie zo eigenwijs zijn?

Marlatje Peetoam, Apeldoorn. Nu sta je toch in de Brievenbus, Marietje! Ik moest je de groeten doen van Micky en Goofy. Schrijf je nog eens?

Jullie mogen me schrijven zo vaak als jullie wilt, maar vergeet dan niet duidelijk je naam en adres te vermelden, en in de linkerbovenhoek van de envelop: OOM DONALDS BRIEVENBUS. Mijn adres is: Postbus 792, Amsterdam.

ONS ZIEKENLIJSTJE

René Koffeman is 6 jaar en moet nog een tijdje in het ziekenhuis blijven. Hij spaart speldjes. Zijn adres is: Binnengasthuis, Kinderafd. Parterre, Amsterdam.

Nees v. d. Brink is 9 jaar en is al een tijdje ziek. Hij spaart speldjes, maar hij vindt het ook erg fijn om een moole kaart te krijgen. Zijo adres is: Kinderafd. Streekziekenhuis, Bennekom.

Bndie Janseo is 12 jaar en moet nog een tijdje in bed blijven. Hij spaart postzegels. Zijn adres is: St.-Canlsiusziekenhuis, Nijmegen.

Maaike Derks (12) en **Willie Bankeman** (16) zijn allebei al een poosje ziek. Ze sparen suikerzakjes, sigarebandjes, postzegels en speldjes. Hun adres is: Zaal IH, Ned. Zeehospitium, Kijkduin.

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 38 zijo:

1e prijs: horloge: J. v. Veenendaal, Machineweg 7, **Nederhorst deo Berg;**

2e prija: weefdoos: Marina Veldhuizen, de Jegerstr. 31, **Meervaldhoveo;**

3e prijs: badmintonspel: A. en M. Nell, **Linschatee;** K. en E. v. Duin, **Alkmaar;** G. en G. Blomsma, **Smilde;** A. Smit, **Terschelling;** E. Vanderstraeten, **St. Amandsberg, Belg.;** Fietje Settelaar, **Beverwijk;** J. v. Versevelo, **Andelst, Bet.;** S. Korthout, **R'dam;** R. Verweij, **Vinkeveen;** A. Dodder, **A'dam.**

Bal: G. Jonker, **Havelte;** N. v. Dompselaar, **Sehagerbrng;** J. Koopmans, **Schiedam;** Th. Toonen, **Westerbeek;** A. Braam, **Een, Dr.;** J. Loke, **Deo Haag;** St. Groenleer, **Borgh, Zld.;** J. Roes, **Pijnacker;** Gr. Hendriks, **Groningeo;** J. Verbraeken, **Antwerpen, Belg.;** A. Joosten, **Oosthuizeo, N.H.;** J. v. d. Reest, **Anna Jacobapalder;** M. Dahmen, **Eindhaven;** A. Verhoeven, **Millingen a. d. Rijn;** H. Leffering, **Boornbergum, Fr.;** L. Waltaven, **Bloemendaal;** J. Beumen, **Ohé en Laak, L.;** P. v. Oers, **Arnhem;** L. Boere, **Aarlanderveen;** K. de Graaf, **Scheveningen.**

Da oplossing van prijsvraag nr. 43 luidt: AFRIKA.

WALT DISNEY
Dagobert Duck
Ha! Weer een lege fles! Het strand is gewoon een goudmijntje na het weekeinde! Iedereen laat zijn lege flessen hier rondslingeren, zonder eraan te denken dat ze geld waard zijn!
Ay! Kijk eens aan! Dit is er een van een dubbeltje!
Vele kleintjes maken een grote!
O! Daar ligt een fijne! Pik in, ik heb je!
Tjonge, wat een bof! Dit is er een van twintig cent! Er ligt hier voor een kapitaal!

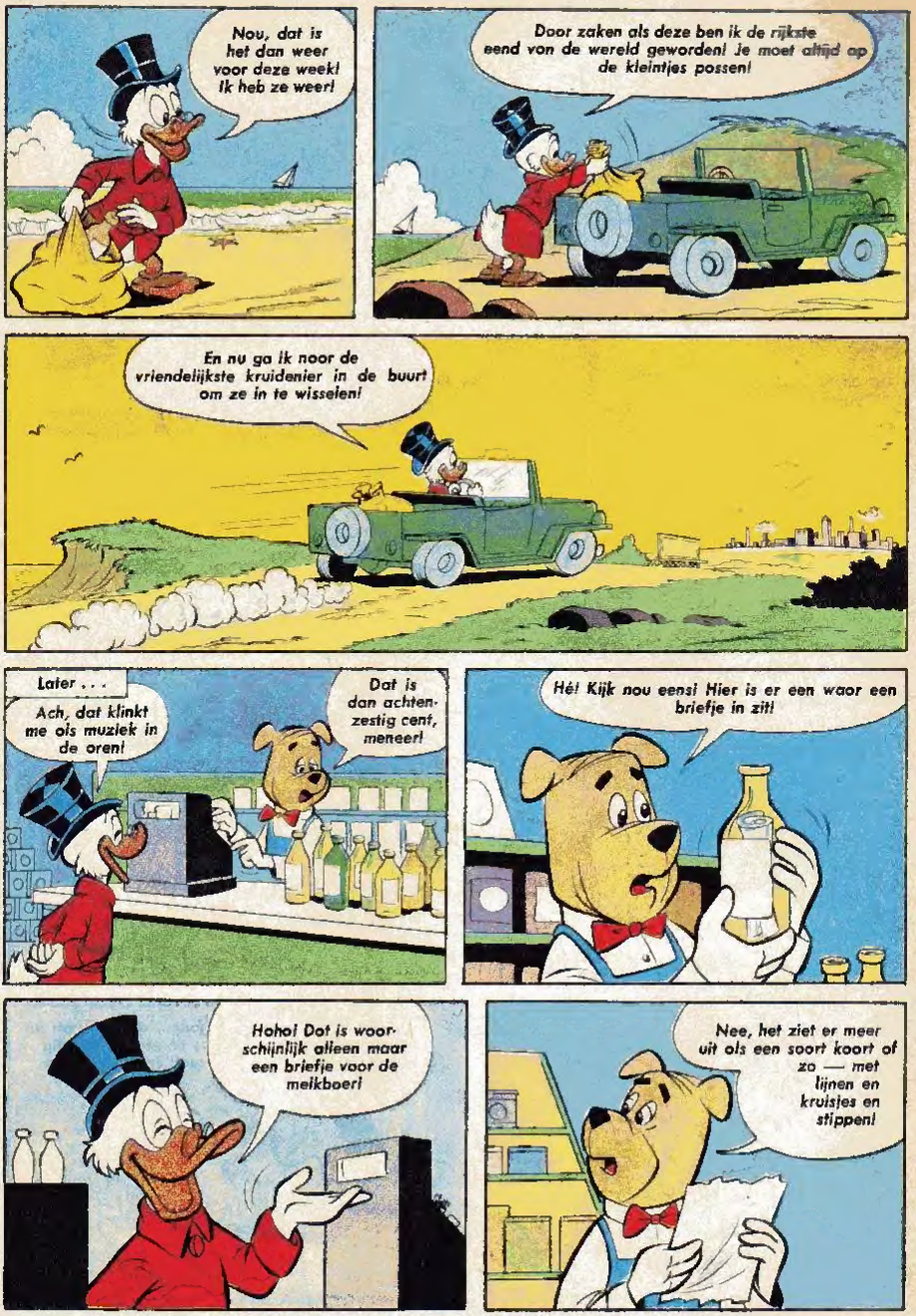
Nou, dat is het dan weer voor deze week! Ik heb ze weer!
Door zaken als deze ben ik de rijkste eend von de wereld geworden! Je moet altijd op de kleintjes passen!
En nu ga ik noor de vriendelijkste kruidenier in de buurt om ze in te wisselen!
Later . . .
Ach, dat klinkt me ols muziek in de oren!
Dat is dan achtenzestig cent, meneer!
Hé! Kijk nou eens! Hier is er een waor een briefje in zit!
Hoho! Dat is woorschijnlijk alleen maar een briefje voor de melkboer!
Nee, het ziet er meer uit ols een soort koort of zo — met lijnen en kruisjes en stippen!

EEN KAART? EEN SCHAT-KAART!

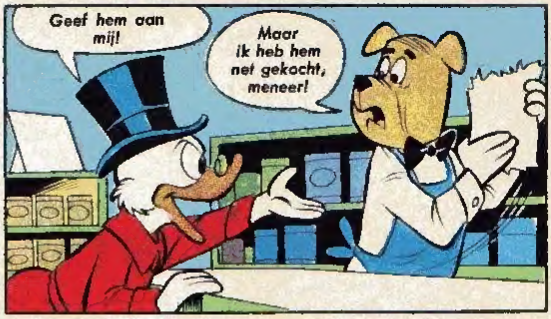
Geef hem aan mij!
Maar ik heb hem net gekocht, meneer!

Hm! Hij weet er meer van! Ik moet iets verzinnen! Ik moet hem te slim af zijn!

Hier, dit is voor jou! Geef hem aan mij!
Tap! Hier is hij!

GESLOTEN
Je bent toch eigenlijk een keiharde zakenman, Dagobert!

Aha! Ik heb gelijk gehad! Het IS een schatkaart! Oh, jongens, wat een bof!

Hier, Fred, neem deze maar weer mee naar het strand!
Komt in orde, baas!

. . . Dan dertig passen naar het westen in de Eikenstraat . .

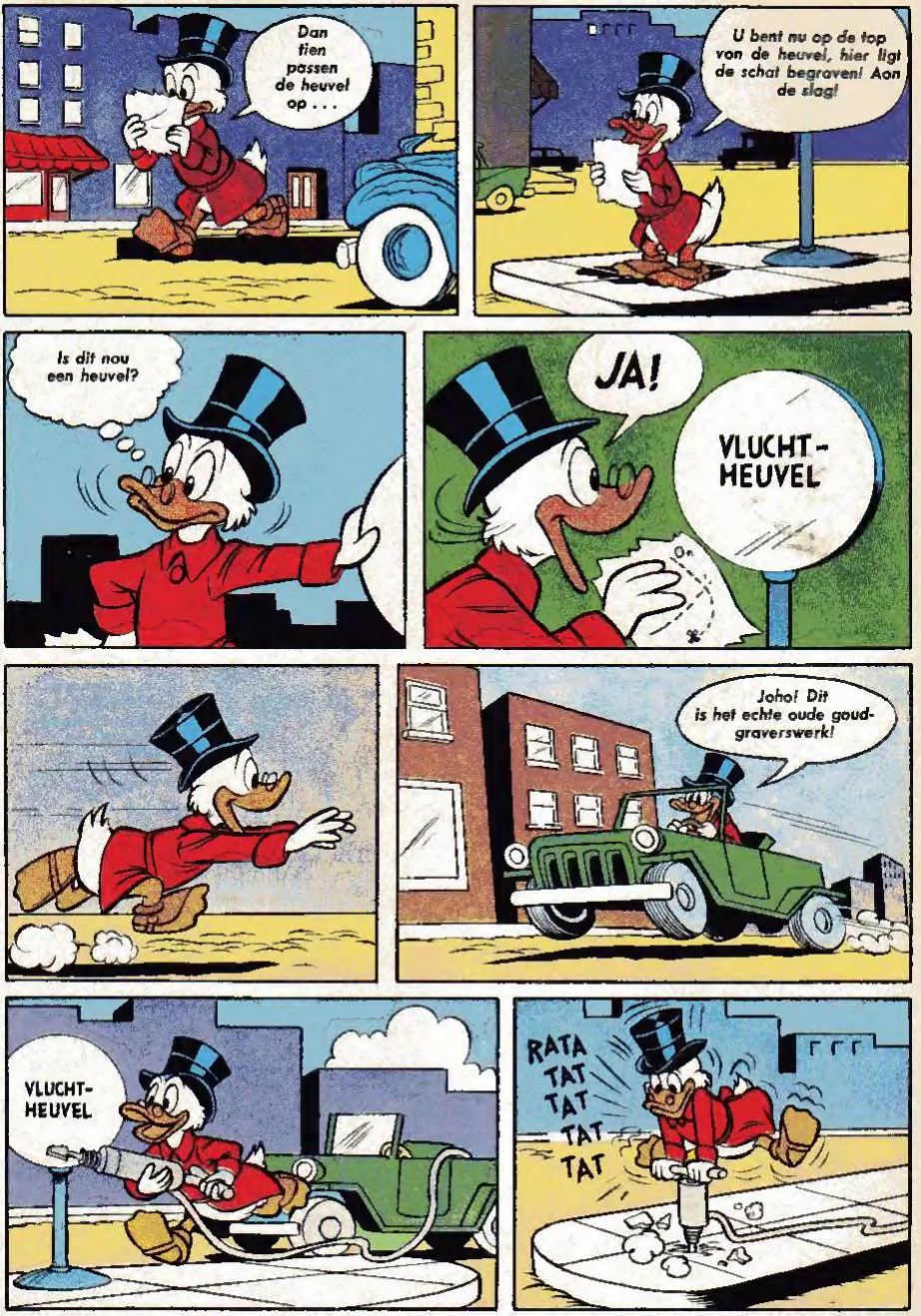
Dan tien passen de heuvel op . . .
U bent nu op de top von de heuvel, hier ligt de schat begraven! Aan de slag!
Is dit nou een heuvel?
JA!
VLUCHT-HEUVEL
Joho! Dit is het echte oude goud-graverswerk!
VLUCHT-HEUVEL
RATA TAT TAT TAT TAT

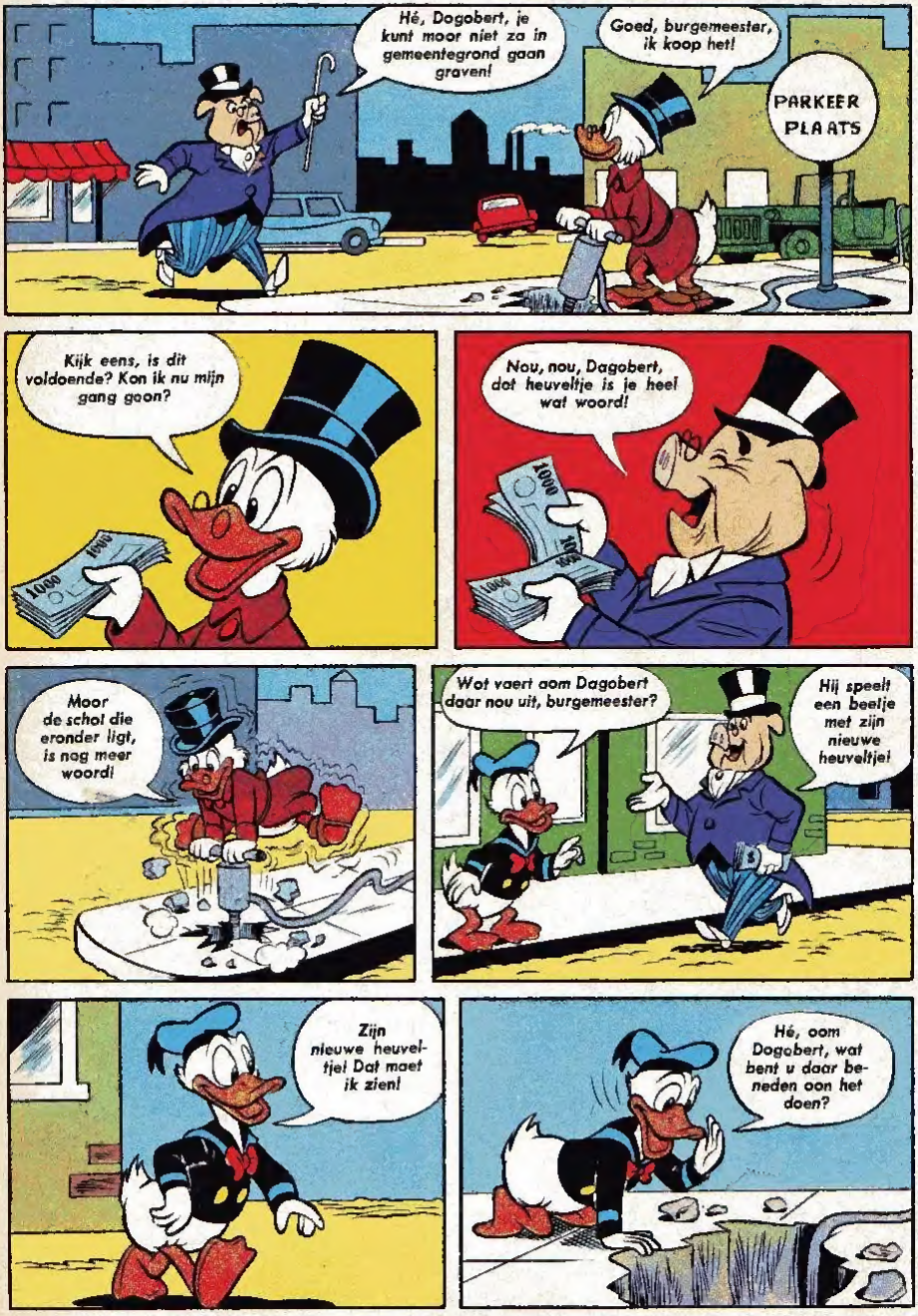
Hé, Dagobert, je kunt moor niet za in gemeentegrond gaan graven!
Goed, burgemeester, ik koop het!
PARKEER PLAATS
Kijk eens, is dit voldoende? Kon ik nu mijn gang gaan?
Nou, nou, Dagobert, dat heuveltje is je heel wat woord!
Moor de schol die eronder ligt, is nog meer woord!
Wot vaert oom Dagobert daar nou uit, burgemeester?
Hij speelt een beetje met zijn nieuwe heuveltje!
Zijn nieuwe heuveltje! Dat maet ik zien!
Hé, oom Dagobert, wat bent u daar beneden oon het doen?

Sufferd, je maakte me aan het schrikken en nu heb ik een waterleiding aangeboord!
Wacht! Blijf daar zitten! Beweeg u niet! Ik ga de hoofdkraan afzetten!
Paeh! Blijf stil zitten, zegt hij!
PLOEMS!

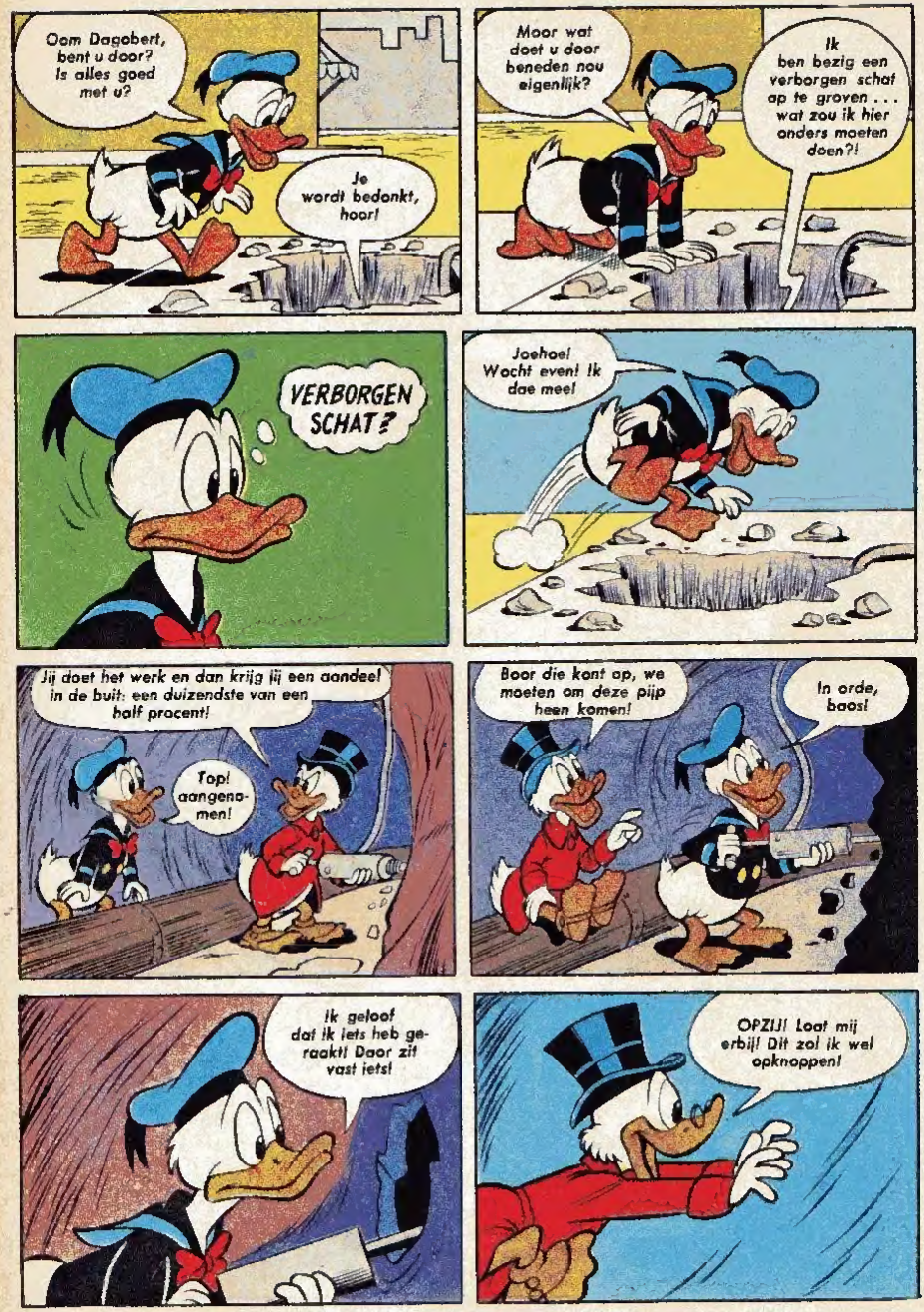
Oom Dagobert, bent u door? Is alles goed met u?
Je wordt bedankt, hoor!
Moor wat doet u door beneden nou eigenlijk?
Ik ben bezig een verborgen schat op te graven . . . wat zou ik hier anders moeten doen?!
VERBORGEN SCHAT?
Joehoe! Wacht even! Ik doe mee!
Jij doet het werk en dan krijg jij een aandeel in de buit: een duizendste van een half procent!
Top! aangenomen!
Boor die kant op, we moeten om deze pijp heen komen!
In orde, baas!
Ik geloof dat ik iets heb geraakt! Daar zit vast iets!
OPZIJ! Laat mij erbij! Dit zal ik wel opknoppen!

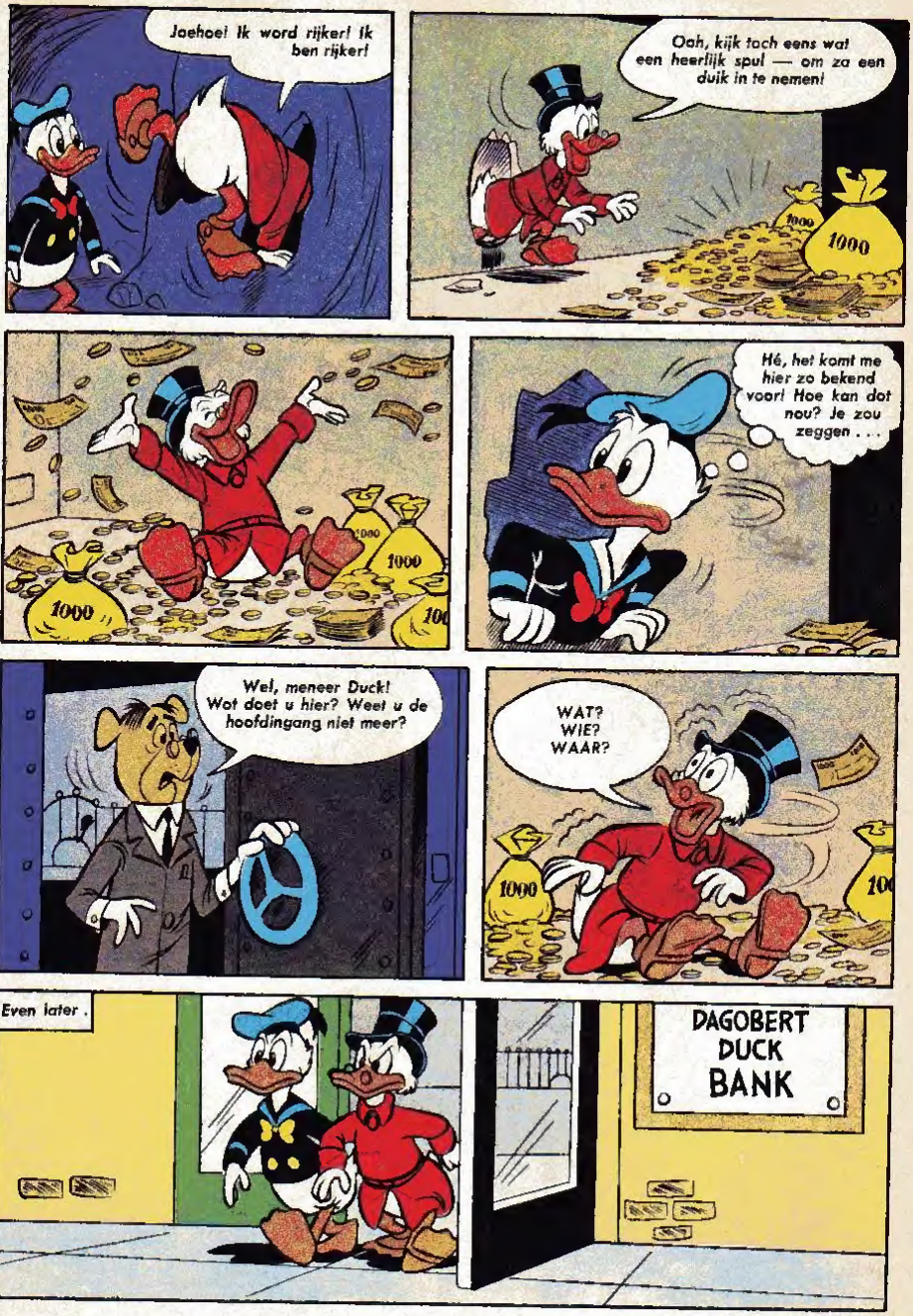
Jaehoe! Ik word rijker! Ik ben rijker!
Ooh, kijk toch eens wat een heerlijk spul — om za een duik in te nemen!
1000
1000
1000
1000
Hé, het komt me hier zo bekend voor! Hoe kan dat nou? Je zou zeggen . . .
Wel, meneer Duck! Wat doet u hier? Weet u de hoofdingang niet meer?
WAT? WIE? WAAR?
1000
Even later .
DAGOBERT DUCK BANK

WALT DISNEY

de kleine Boze Wolf

Waarom gaat u niet wat oefenen met de drie biggetjes? Ze zoeken al een hele tijd naar iemand met een schuiftrompet om hun viertal vol te maken! U kunt mooi die vierde man zijn!
En ik zoek al een hele tijd naar een manier om die biggetjes te vangen om mijn moog vol te maken! Zij kunnen mooi met zijn drieen in mijn pan! Hm . . .
Maar, Wolfje, de biggetjes laten mij nooit in hun huisje binnen . . . waarom zouden ze dat nu wèl doen?
Ik weet zeker dat ze dat nu wel zullen doen als u belooft dat u ze niet als middagmaal gaat gebruiken! Dat maak ik heus wel voor elkoor!
Dus, later . . .
Zie je, jullie hebben iemand nodig die schuiftrompet kan spelen, en vader heeft iemand nodig met wie hij kan oefenen!
Nou, als jij het zegt, Wolfje, is het mij best, hoor!
Ik zal de grendel even van de deur halen, don kunt u wel binnen komen, meneer Wolf!
. . . Maar denk eraan, u haalt geen streken met ons uit, hoor!
BAMS!
Ik ben helemaal niet in de stemming voor streken, Ik heb meer zin in lekkere hapjes! En jullie lijken me mals genoeg!

En ik zal de grendel maar weer op de deur doen, zodat ik niet gestoord word terwijl ik mijn potje koak!
VADER! U hebt uw belofte niet gehouden!

Hij luistert toch niet naar me! Ik moet een andere manier bedenken om mijn vriendjes, de biggetjes, te redden!

Ik HEB het! Vader raakt heel gemakkelijk buiten adem! Als ik hem nu alleen maar zover kan krijgen . . .

Ik weet dat ik de biggetjes niet kan redden, vader! Maar wilt u nog één ding doen?
Goed, hoor! Als het mijn maaltijd maar niet in de war stuurt, vind ik alles best!

U speelt zo PRACHTIG op uw schuiftrompet, ik zou zo graag willen horen hoe het klinkt als u nog even met de drie biggetjes speelt!

Tjonge, dat is geen gek idee! En het hoeft ook niet lang te duren! Vooruit, jullie drieen, pak je instrumenten, en speel!

Goed zo! Laten we een paar coupletten spelen van „Twist, mister, twist maar roak". Van je ene . . . twee je . . .
TAP! TAP!

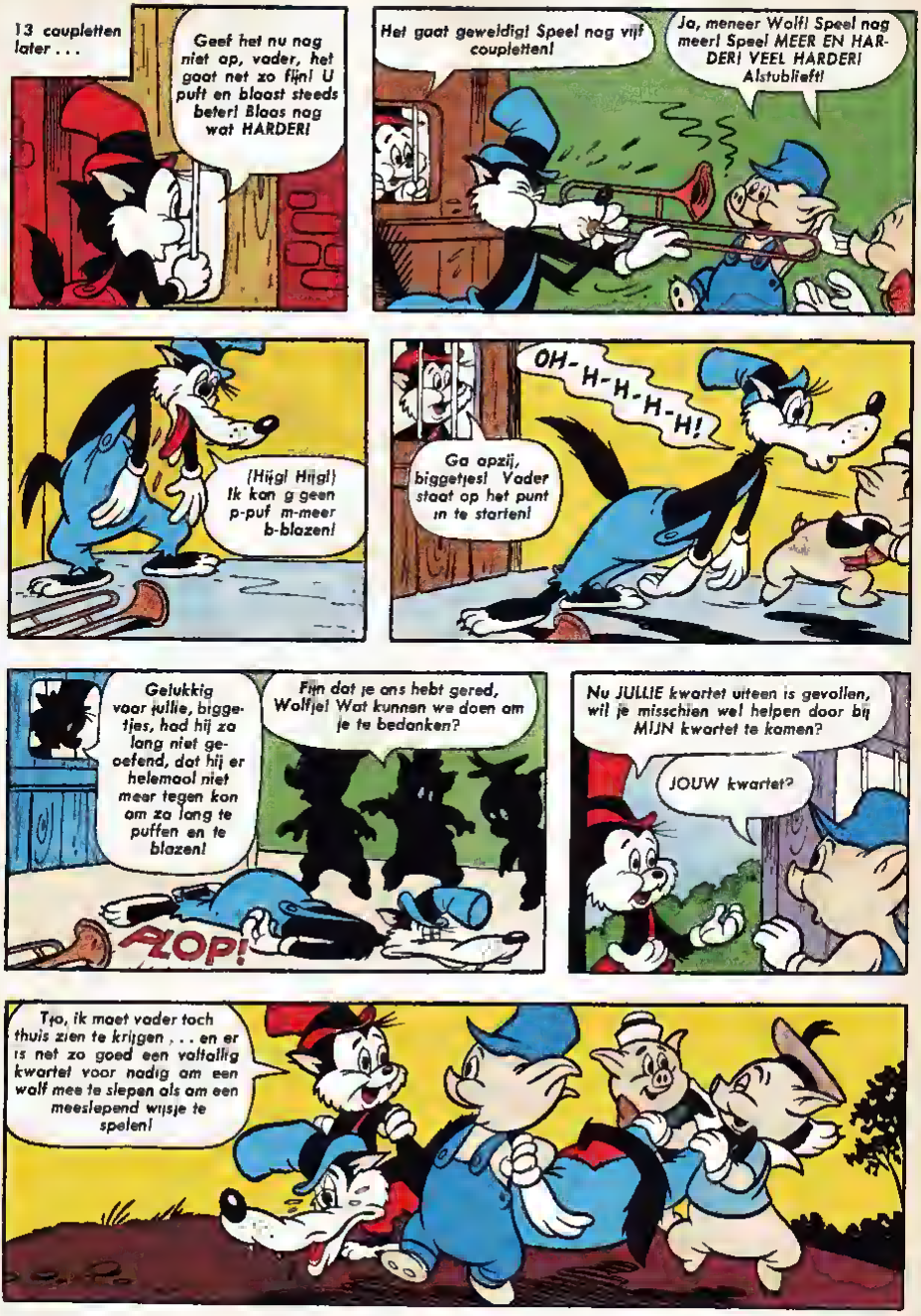
13 coupletten later . . .
Geef het nu nog niet op, vader, het gaat net zo fijn! U puft en blaast steeds beter! Blaas nog wat HARDER!
Het gaat geweldig! Speel nog vijf coupletten!
Ja, meneer Wolf! Speel nog meer! Speel MEER EN HARDER! VEEL HARDER! Alstublieft!
(Hijg! Hijg!) Ik kan g geen p-puf m-meer b-blazen!
OH-H-H-H-H!
Ga opzij, biggetjes! Vader staat op het punt in te storten!
Gelukkig voor jullie, biggetjes, had hij zo lang niet geoefend, dat hij er helemaal niet meer tegen kon om zo lang te puffen en te blazen!
Fijn dat je ons hebt gered, Wolfje! Wat kunnen we doen om je te bedanken?
PLOP!
Nu JULLIE kwartet uiteen is gevallen, wil je misschien wel helpen door bij MIJN kwartet te komen?
JOUW kwartet?
Tja, ik moet vader toch thuis zien te krijgen . . . en er is net zo goed een voltallig kwartet voor nodig om een wolf mee te slepen als om een meeslepend wijsje te spelen!

door
JAN JONGBLOED

MIJN BESTE PRESTATIE

MIJN mooiste seie was tegelijkertijd een hele rare. Het gebeurde in de wedstrijd DWS/Amsterdam tegen het roemruchte Feijenoord. Het Feijenoord in de Europacup-sfeer, als jullie begrijpen wat ik bedoel. Enfin, de spanning was groot in de kuip van Bessem. En de kleine vijftienduizend toeschouwers voelden met ons, dat DWS/Amsterdam het machtige Feijenoord kon tegenhouden. Goed, ik was enigszins nerveus. Maar toch niet zo, dat ik uit mijn goede doen geraakte. Feijenoord was enorm fel in de aanval. Met dat echte Feijenoordspel. Je weet wel, met al die speelse tiktakjes, die slimme voorzetjes en die verrassende kanjers ineens op het doel afgevuurd. Zo'n slim voorzetje was ook de bal die Moulijn in een fraaie beog voor het doel plaatste. Reeds stond Cor van der Gijp klaar om bard in te koppen. Ik dacht bij mezelf: dat nooit! Met een geweldige sprong dook ik naar de bal, op het zelfde moment dat Cor van der Gijp zich bukte. Ik viel over bem been met mijn hoofd naar beneden. In een flits zag ik de bal schuin naast me. Ik greep en... ik had hem. En toen kreeg je de krankzinnige situatie dat ik op mijn hoofd op de doellijn stond, de bal onder mijn rechterarm geklemd. Even maar, booguit één seconde. Net zo snel als mijn reactie, was de flitsende beweging van de fotograaf achter mij. Hij drukte meteen af. En hij had de sportfoto van het jaar. Althans volgens het Duitse blad Neue Illustrierte. Ik moest in heel dat grote overwicht van Feijenoord maar één keer vissen, door een schot van Cor van der Gijp. Maar toen kwam de sensatie Schenkal werd in het Rotterdamse strafschopgebied gevloerd. Penalty, besliste de scheidsrechter. Het stadion stond op zijn kop. Terwijl ik onze back Hans Boskamp een geweldige aanloop zag nemen, stopte ik mijn vingers in de oren en draaide me om. Ik kon het eenvoudig niet zien. Boskamp had de bal keihard langs Eddy Pieters Graafland geschoten. Toen ik mijn vingers weer uit de oren had gehaald, kon ik dat aan het massale gejuich van het publiek horen: 1—1. En dat was ook de einduitslag. Ja, ik heb toen uitstekend gekeept. Ook voor mezelf, boor. Maar ja, zulke wedstrijden speel je als keeper meer. Dan is het net alsof je onpasseerbaar bent. Dan heb je ook alle geluk aan je kant. In dit verband herinner ik mij de interlandwedstrijd voor spelers onder de 23 jaar tegen Tsjechoslowakije in Kosice. We gingen er met het vliegtuig heen. Nauwelijks zaten we tussen de wolken, of ik kréég me toch een kiespijn! Ik wist gewoon niet waar ik bet zoeken moest. De hele avond, de nacht in bet hotel en de volgende morgen beb ik die ellende gebad. Man, ik werd er gek van. Maar ja ik moest keepen. En wat gebeurde er nu? Bij bet in trappen voor de wedstrijd raakte ik zomaar mijn kiespijn kwijt. En laat ik nu daarna ook weer zo'n wedstrijd ven mijn leven spelen. Geen bal liet ik er door. Ik voelde me als een koning zo machtig.

Eigenlijk ben ik van buis uit halemaal geen keeper. In de Amsterdamse amateurclub VVA stond ik lange tijd als linksbuiten opgestald. Ik bad wel belangstelling voor het doelmanswerk. Maar er was gewoon geen plaats vrij. Maar toen ik eenmaal mijn kans kreeg, bab ik die met beide handen aangegrepen. En na mijn overgeng naar DWS ben ik altijd keeper gebleven. Nu al weer zo'n vijf seizoenen als keeper van het eerste.

Over dat keepen heb ik zo mijn eigen gedachten. Ik houd er bijvoorbeeld niet van om alleen op de doellijn te blijven staan en dan maar proberen zoveel mogelijk tegen te bouden. Naar mijn mening is dat helemaal onjuist. Een keeper moet zich leren bekwamen in het op tijd uit zijn doel koman. Dan neemt hij naar mijn gevoel werkelijk aan bet spel deel. Dan beeft hij ook alle kans om de aanvallen van de tegenpartij te onderbreken. Per slot van rekening heb je voor je doel een heal gebied waarin je je banden mag gebruiken, nietwaar. Ik heb deze kunst afgekeken van Georgi Maidenov, de nationale doalman van Bulgarije die ik in Amsterdam tegen het Nederlandsa elftal in actie zag. Wat een atleet, die man. Ik dacht toen bij mezelf dat is bet echte keeperswerk. In zijn stijl ben ik doorgegaan. Goed, ik sta weleens ver voor mijn doal. En dan roept het publiek al beel gauw: „Die stommeling van Jongbloed. Dat kost straks weer de nodige doalpunten." Wat za roepen kan mij nooit veel schelen hoor. Ik zeg dan maar altijd dat ik de laatste jaren steeds weer tot 's lands minst gepasseerde keepers behoor.

De heetwater-fontein die het Noordpoolland van prins Broesnof dreigde te doen smelten, is eindelijk bedwongen door een lange slang van oude auto-binnenbanden stroomt het water nu naar een was-inrichting, die vroeger door de Roomtjse huisvrouwen gebruikt gaat worden!

PIPO en het ROOM IJSE RIJK

19. Wat doe je in de kou?

SNUF en Snuitje zitten voor hun automobiel. Ze kunnen niet wegrijden, want er zitten geen banden meer om de wielen en bovendien is de benzine op!

„D-Daar hadden we aan moeten denken," moppert Snuf. „Er is hier op h-honderden kilometers afstand geen b-benzinepomp te vinden! M-Mij kun je de schuld n-niet geven, ik heb geen hersens, maar jij zou voor het d-denkwerk zorgen, Snuitje, kleine muis! Van mij kun je een nul op je r-rapport krijgen en d-duizend strafregels. „Ik moet niet reizen zonder b-benzine", d-dat verdien je!"

Snuitje staat op. Hij gooit een nieuw houtblok op het kampvuur, dat het tweetal tegen bevriezen moet beschermen. Hij slaat de deken weer om en gaat weer zitten. „Jij moet mij de schuld niet geven, Snuf," zegt hij. „Ik heb als behoorlijke pareldief mijn uiterste best gedaan dit avontuur te winnen en schatten te verdienen voor ons dagelijkse brood! We hebben gewoon pech gehad, de omstandigheden waren tegen ons. We hebben eerlijk geprobeerd dit land leeg te stelen en die Pipo een poets te bakken, maar het zat ons in deze ijs-streek niet mee! We kunnen niet eens meer zelf reizen en we mogen blij zijn als Pipo ons mee terug wil nemen in zijn woonwagen. Ik begrijp alleen niet waarom hij nog niet vertrekt, zijn werk is hier nu toch afgelopen?"

geschreven door
Wim Meuldijk

illustratie: Jan Wesseling

Snuf haalt zijn schouders op „Hatsjie!" roept hij en de stukken ijs vliegen uit zijn bevroren snor Ze zijn zeer zielig, die twee.

Pipo en Mammaloe zitten in de grote zaal van het ijspaleis van Prins Broesnof Ze zijn het middelpunt van een groot feest Natuurlijk is Petra er ook, maar die vond het vervelend om al die toespraken aan te horen Ze is baantje gaan glijden in de gang van de troonzaal Aan de grote tafel zitten alle belangrijke Roomijzen Mammaloe en Pipo hebben een ereplaats Ze proberen zo zachtjes mogelijk te bibberen om niet onbeleefd te lijken, maar dat valt niet mee. Ze hebben hun winterjassen aan en dassen om, maar ze moeten toch nog met hun voeten trappelen om een beetje warm te blijven Mammaloe heeft zich verheugd op een bordje warme soep, maar ze heeft het mis De soep die wordt opgediend, is koud Pipo zit verstrooid te blazen „Sapperdeflap!" mompelt hij, „wat zijn het toch ijskonijnen, die bewoners van hat land Ze vinden de temperatuur hier lekker en ze smullen van die kouwe soep! Brrr, smaken verschillen."

Prins Broesnof staat op met een glas ijswater in de hand „Broetsj!" roept hij „Toespraak Wij huldigen de held uit het warme Zuiden voor temmen van Grote Sissar! Ons hebben besloten om loods bij haven te noemen „Pipo's was- an uitstoomfabriek!" Einde toespraak!"

„Bravo!" De gasten klappen in hun handen. Niet te lang, want het volgende gerecht wordt opgediend Het is prak met een bijltje Iedereen begint er flink op los te hakken, de splinters prak vliegen tegen het plafond Mammaloe is nieuwsgierig. Ze houdt een klein brokje van dat eten in haar hand, zodat het een beetje smelt Dan proeft ze voorzichtig „Pipo," zegt ze, „dit aten komt uit ons land! Hat is diepvries-groente, jeweetwal! Maar za laten het hier niet ontdooien, ze eten het zó op Pipo, wat een malle manieren!"

Prins Broesnof staat weer op „Toespraak!" roept hij „Broetsj! Ons hebben besloten om te latan bouwen een huis voor clown en zuidvrouw en kind. Zij kunnen dan wonen hiar in heerlijke land en boeven niet terug naar hun snikhete landen! Hele fijn! Einde toespraak, bravo!"

Even later wordt bet toetje binnengedragen. Natuurlijk is het ijstaart, je kon het weten! Pipo pakt zijn bijl en hakt er een stuk af Hij wil het oppakkan, maar zijn vingers zijn te stijf van de kou Het stukje ijstaart floept uit zijn hand, suist door de lucht en komt terecht in het haar van Mammaloe Tot Pipo's verbazing zegt Mammaloe er niets van. Ze laat het stuk ijstaart op haar hoofd zitten

„Mammaloe," fluistert Pipo, „er zit taart in je haar Haal het er ult, toe dan!" Mammaloe beweegt zich niet Petra komt binnenglijden. Ze is warm van het speien. „Ha ijstaart," zegt ze en ze pakt een stukje van Pipo's bord. Dan tikt ze Mammaloe op haar arm. Ze tikt nog eens „Papa Pipo," zegt ze dan, „ik wil u niet ongerust maken, maar ik geloof dat mama bevroren is!"

Nu heeft Pipo genoeg van dit bijzondere feestmaal. Hij beeft niet al die moeite gedaan om zichzelf en zijn familie uit dankbaarheid te laten bevriezen „Prins Broesnof!" roept hij, „bedankt voor je eten, maar we moeten nu terug naar onze woonwagen Petra, ren jij vooruit en stook ons kacheltje flink op!" Pipo probeert Mammaloe op te tillen, maar za is zo stijf van de kou, dat hij het niet alleen af kan Prins Broesnof komt persoonlijk helpen steunen „Gij kunnen blijven logeren in paleis," biedt hij aan „Er zijn nog fijne kamer op bet noorden Er komen nooit zon Het zijn de koudste kamer van paleis Zeer aanbevolen!"

Pipo rilt hardop „Brrrr!" zegt hij, „geen sprake van! Wij horen niet thuis in dit land Prins Broesnof Wij kunnen niet leven in deze diepvriesomgeving! We vertrekken morgen!"

Prins Broesnof is zeer teleurgesteld „Broetsje!" zegt hij „Mij kunnen grote vriend Pipo niet missen! Zijn zo dankbaar! U bovendian minder last van temperatuur zullen hebben De zomer zijn nu voorbij hier, het worden winter in Roomijzische Rijk!"

Pipo's haren rijzen te berge! Ze blijven meteen zo staan ook! „W-Winter!" stamelt hij „Begint hier de winter! Noemen jullie dit dan zomer? Sapperdeflapperdeflip, dat is het einde! We vertrekken vanavond nog!"

Een uur later rijdt de woonwagen van Pipo over het grote plein van Roomijzië Prins Broesnof staat op het balkon van zijn paleis en wuift met bevroren tranen op zijn wangen De mensen van het poolland juichen de woonwagen toe Pipo knikt met zijn hoofd, hij durft zijn armen niet te bewegen, want hij heeft een deken over zijn winterjas en drie warme kruiken om het daar voorop de wagen uit te kunnen houden Pijlsnel glijdt de woonwagen op de skl's die eronder gemaakt zijn over het ijs Ze verlaten de stad en suizen de vlakte op Nog nooit is de woonwagen zo snel vooruit gekomen Dat is geen wonder, want bij wordt niet getrokken door het ezeltje Nononono Die zit binnen in de woonwagan bij de potkachel met Petra en Mammaloe, die weer ontdooid is en warme soep ronddeelt Ook aan Snuf en Snuitje, die dankbaar zitten te eten in een boekje De woonwagen wordt getrokken door het koninkijke hert van Prins Broesnof!

„Eindelijk een teken van dankbaarheid waar we plezier van hebben," mompelt Pipo, terwijl hij het zweepje laat knallen. „Stel je voor dat we nog langer gebleven waran Het was al zo verschrikkelijk koud en dat noemen ze daar zomer! Ik moet niet aan die poolwinter denken, de zon komt dan helemaal niet boven de horizon! Geen straaltje warmte, geen scheutje licht, brrr! Vooruit, lief hert zet je beste beentje voor! Terug naar het zuiden, terug naar bet groene gras, de warme dalen en de ruisende bomen! Jipsekeejoepie, de wereld is mooi maar niet hier! Vooruit!"

Volgende week:

HET EINDE VAN EEN ZWERVERSBESTAAN!

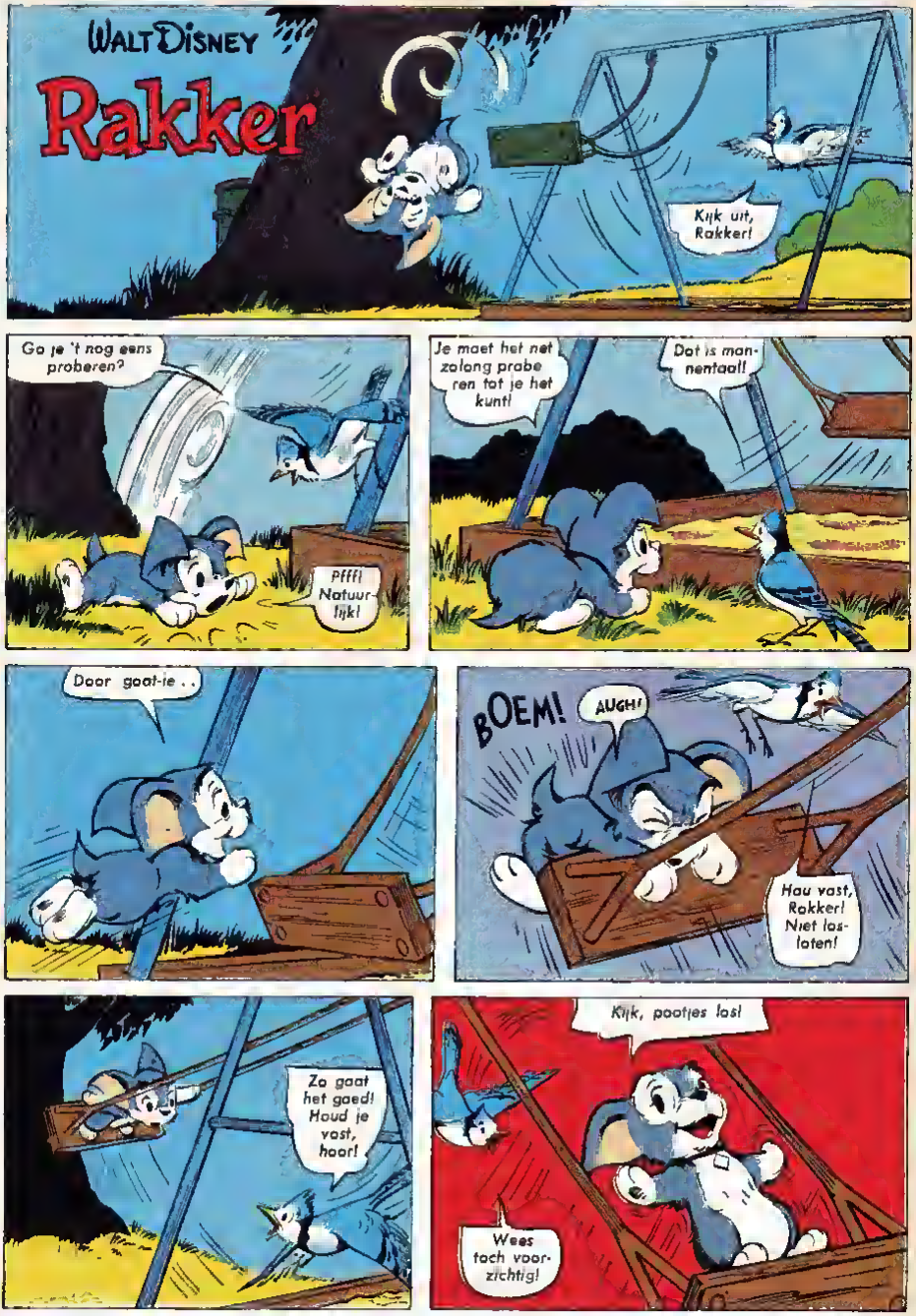
WALT DISNEY
Rakker
Kijk uit, Rakker!
Ga je 't nog eens proberen?
Pfff! Natuurlijk!
Je moet het net zolang probe ren tot je het kunt!
Dat is mannentaal!
Door gaat-ie . .
BOEM!
AUGH!
Hou vast, Rakker! Niet loslaten!
Zo gaat het goed! Houd je vast, hoor!
Kijk, pootjes los!
Wees toch voorzichtig!

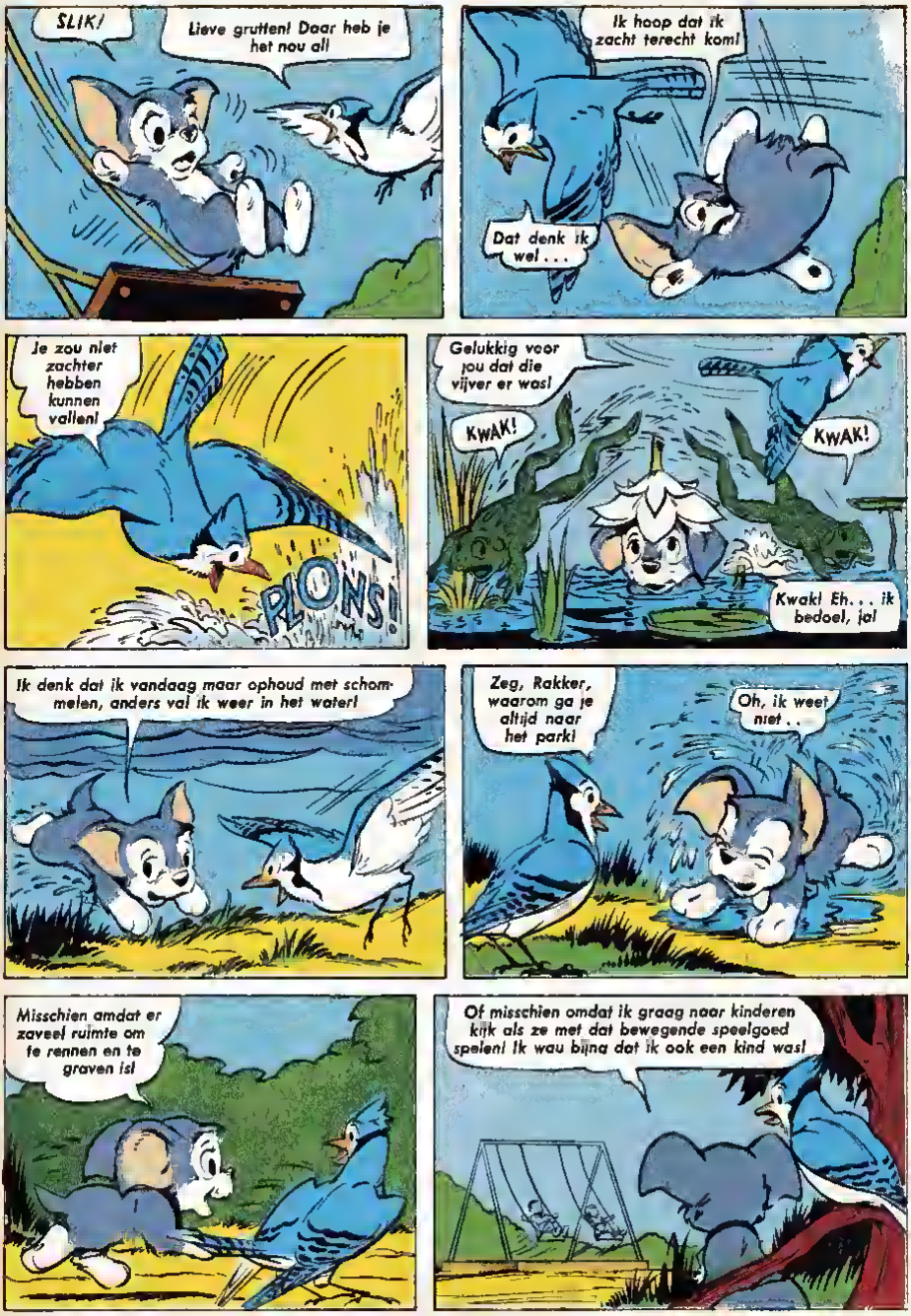
SLIK!
Lieve grutten! Daar heb je het nou al!
Ik hoop dat ik zacht terecht kom!
Dat denk ik wel . . .
Je zou niet zachter hebben kunnen vallen!
PLONS!
Gelukkig voor jou dat die vijver er was!
KWAK!
KWAK!
Kwak! Eh. . . ik bedoel, ja!
Ik denk dat ik vandaag maar ophoud met schommelen, anders val ik weer in het water!
Zeg, Rakker, waarom ga je altijd naar het park!
Oh, ik weet niet . .
Misschien omdat er zoveel ruimte om te rennen en te graven is!
Of misschien omdat ik graag naar kinderen kijk als ze met dat bewegende speelgoed spelen! Ik wou bijna dat ik ook een kind was!

Je bent het bijna, Rakker! Je bent met de meeste dingen hier al bezig geweest!
Nog niet met alle-maal!
PARK SCOOTERS TE HUUR
DIT heb ik nog niet ge-probeerd!
Dat is maar goed ook! Die dingen zien er niets veilig uit!
Kijk uit, Rakker! Daar komt een scooter!
TUF! TUF!
Laat de motor maar lopen, ik zal 'm zo weg-zetten!
Ja, meneer!
SCOOTERS TE HUUR
TUF! TUF!
Ik heb dorst gekregen! Mag ik limo-nade?
Ja hoor
SCOOTERS TE HUUR
Die man zal het wel niet erg vinden als ik er op ga ZITTEN!
Gunst! Het lijkt wel of hij leeft!
Voorzichtig, knaal niet met die knopjes, hoor!
SPUT!
Als ik op dit ding druk, maakt hij nog meer lawaai!
BROEM! BROEM!
Pas op!
Wat? Hé! Ga van die scoo-ter af! Kssst!
Hij RIJDT!
SLIK!

HÉ! KOM TERUG!
Hoe moet ik stoppen?
Blijf op knopjes drukken!
Hallo! Hallo! Park-opzichter? Hier is Piet van de scooters . . .
Een hond is er met een scooter vandoor gegaan!
Geen flauwe grapjes, Piet! Je kunt me veel wijs maken, maar dàt niet!
Het is WAAR! Hij gaat nu in de richting van de golfbaan
Nog één gemakkelijke slag en hij zit erin!
PUF! PUF!
Niet loslaten, Rakker!
Nee, nee!
?
(Kreun!) Precies in die zandkuil!

Blijf bij 't meer vandaan, Rakker!
Gaat niet!
Oh! Haud je edem in!
Nog geen beet gehad . . .
Oei! BEET! Dat lijkt een kanjer!
Niet opgeven, Rakker! De benzine raakt za op!
(Blubl) Twee baden in één dag!
Hè? Sinds wanneer rijden er hier honden op scooters rond?
Kijk uit! Je klimt recht die boom in!

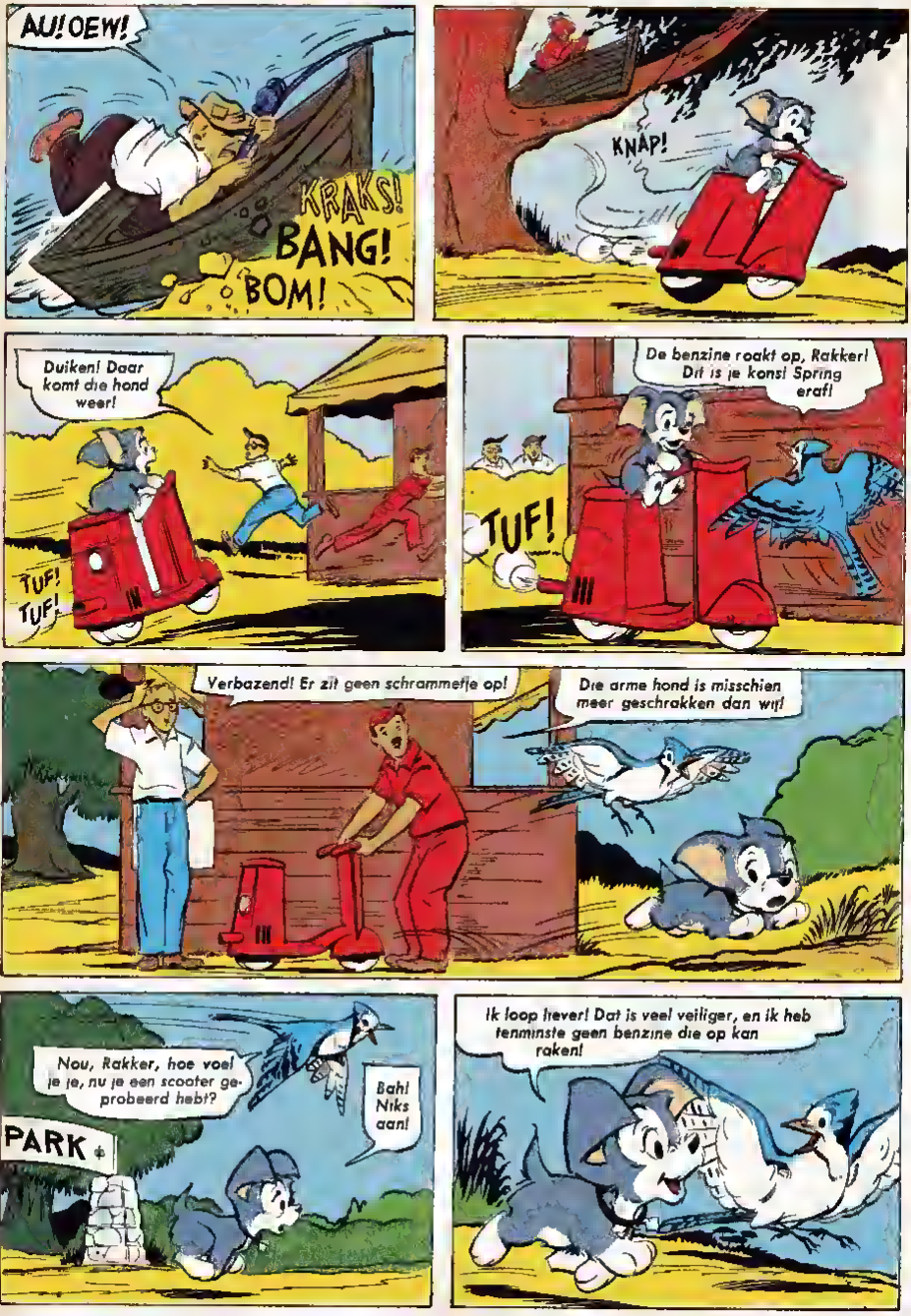
AU! OEW!
KRAKS!
BANG!
BOM!
KNAP!
Duiken! Daar komt die hond weer!
TUF! TUF!
De benzine raakt op, Rakker! Dit is je kans! Spring eraf!
TUF!
Verbazend! Er zit geen schrammetje op!
Die arme hond is misschien meer geschrakken dan wij!
Nou, Rakker, hoe voel je je, nu je een scooter geprobeerd hebt?
PARK
Bah! Niks aan!
Ik loop liever! Dat is veel veiliger, en ik heb tenminste geen benzine die op kan raken!

Zonder dat de kinderen of Timmie er iets van gemerkt hebben, is er 's nachts in Huize Kirrin ingebroken. De studeerkamer van Georges vader is overhoop gehaald en de kostbare boekjes met aantekeningen liggen niet meer in de brandkast.

de vijf op avontuur

door ENID BLYTON

JAMMER dat de mensen zulke dingen in een doodgewone brandkast opbergen," zei de brigadier, „en dan met vakantie gaan zonder een adres achter te laten. Kunnen we hem werkelijk niet bereiken? Dit zou weleens heel belangrijk kunnen zijn."

„Ja, dat weet ik," knikte Juul. „We verwachten over een paar dagen een telegram met zijn adres, maar ik zou werkelijk niet weten hoe we hem eerder kunnen bereiken."

„Juist," zei de brigadier. „We gaan nu weg, maar we komen vanmiddag terug met een fotograaf om een paar opnamen te maken van de kamer. Daarna mag het dienstmeisje de kamer opruimen. Ik begrijp wel dat ze popelt van verlangen om dat te doen."

„Ze komen nog eens terug!" zei Anneke toen de twee mannen met afgemeten passen naar de weg gelopen waren, daar op hun stevig uitziende fietsen waren geklommen en statig de laan uitreden. „Goeie help! Moeten we dan weer allemaal vragen beantwoorden?"

„We gaan naar het strand, we zoeken 'n boot uit en we gaan roeien," zei Juul lachend. „Den zijn we veilig voor ze met hun vragen. Ik zou niet weten hoe we ze nog meer zouden kunnen helpen."

George was de hele ochtend erg stil en terneergeslagen geweest. Ze had zich zorgen gemaakt over Timmie, ze was beng dat hij vergiftigd was en niet alleen maar bedwelmd, zoals Juul had gezegd. Maar Timmie was alweer hersteld, behalve dat hij nog een beetje slaperig keek en geen zin had om — zoals hij anders deed — te rennen en te ravotten.

„Ik begrijp niet hoe Timmie dat gedaan kan hebben," zei George hoofdschuddend.

„Ik ook niet," zei Dick. „Hij is verstandig genoeg, geloof ik, om vlees dat vergiftigd is, niet aan te raken — maar als iets behandeld is met een reukloos slaapmiddel, kan hij dat onmogelijk weten."

„Wes hij maar wakker geweest," kreunde George. „Hij zou het heus wel gemerkt hebben als er beneden ingebroken werd."

„Het was een samenloop van omstandigheden," zei Juul. „Jij heht hem niet uitgelaten en dus was hij alleen, en toevallig lag er iemand op de loer met bedwelmend voedsel — dat hij gevonden heeft of van de dief aangenomen . . ."

„Nee," riep George uit. „Timmie zou nooit iets aannemen van lemand die hij niet kende. Dat heb ik hem goed geleerd."

„Ja, maar hij kreeg het in ieder geval naar binnen en de enige nacht dat hij beslist wakkar had moeten zijn, sliap hij als een os," zei Juul.

„Waar ik zo bang vonr ben, George, is dat die dieven de twee notitieboekjes van je vader te pakken hebben gekregen. Ze hebben stapels papieren laten liggen, boeken en schriften, allemaal vnl aantekeningen van je vader."

Joan kwam binnen om te zeggen dat het eten klaar was. Ze voelde zich nog steeds gewichtig en ze wilde niets liever dan het dorp in gaan en iedereen het nieuws vertellen.

Toen ze hadden gegeten, maakte Joan een heerlijke picknickmand voor hen klaar en ze waren weg vóór de politie terugkwam. Timmie was niet zo slaperig meer en sprong blaffend om hen heen toen ze naar het strand liepen. George fleurde er helemaal ven op.

Ze hadden met de boot van George een heerlijke middag op het water. Ze roeiden halverwege naar Kirrin Eiland en sprongen toen overboord om te gaan zwemmen. Timmie deed ook mee, maar hij kon lang zo hard niet zwemmen als Juul en Dick.

„Hij zwemt eigenlijk niet," zei Anneke, „hij probeert door het water te rennen. Ik wou dat ik op zijn rug mocht zitten, dan was hij mijn zeepaard, maar hij glipt telkens weer onder me uit als ik het probeer."

Toen ze tegen zessen thuis kwamen, was de studeerkamer weer opgeruimd en de slotenmaker had de brandkast gerapareerd. Alles lag weer op zijn plaats, maar de politie had tegen Juul gezegd dat, als er iets van grote waarde was, dit een hun in bewaring gegeven moest worden, totdat Georges vader terugkwam.

„Maar wij weten niet welke papieren waardevol zijn!" zei Juul. „Nee, we zullen moeten wachten tot oom Henk ons getelegrafeerd heeft, en dat kan nog wel een paar dagen duren. Maar ik geloof niet dat we voor een tweede keer bezoek van een dief zullen krijgen. Wat hij

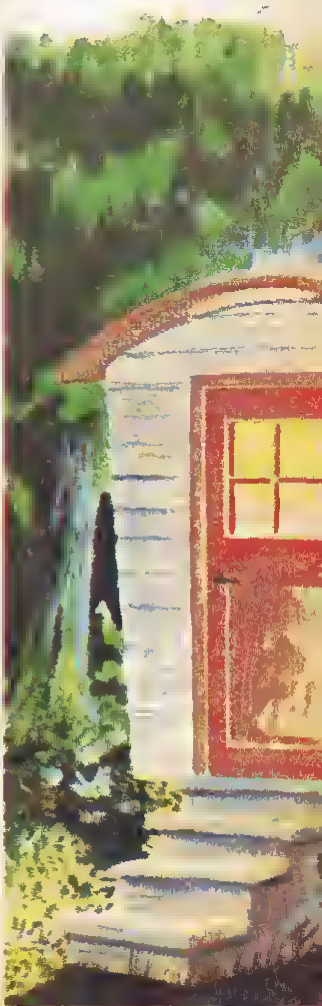

zocht, zal hij wel gevonden hebben."
De opwindende gebeurtenissen van die dag hadden hen allemaal moe gemaakt.
„Ik ga naar bed," zei Dick tegen een uur of negen. „Anneke, ga jij mee? Je ziet eruit als een vaatdoek!"
„Ja," zei Anneke, „ik ga mee. Jij ook, George?"
„Ik ga Timmie nog even uitlaten," zei George. „Ik laat hem 's avonds nooit meer alleen naar buiten gaan. Kom, Timmie. Als je naar bed wilt, Juul, ik zal de voordeur wel op slot doen."
„Goed," zei Juul. „Ik ga ook naar boven. Ik hen niet van plan lang op te blijven vanavond. Vergeet niet de ketting erop te doen, George, hoewel ik niet geloof dat we nog meer bezoek zullen krijgen van inbrekers."
„Of van gezichten achter ramen," zei Anneke onmiddellijk.
„Nee," zei Juul, „die ook niet. Welterusten, Anneke, slaap maar lekker."
Anneke en Dick gingen naar boven. Juul keek de krant nog even in en stond toen op om het huis te sluiten. Joan lag al lang in bed en droomde van hele regimenten politiemannen die chocoladetaarten bij haar kwamen eten.
George ging met Timmie uit. Hij holde naar het hek en drentelde de laan in voor de gebruikelijke avondwandeling met George. Bij een hek in de laan bleef hij eensklaps staan en gromde alsof hij iets ongewoons ontdekt had.
„Gekke Timmie," zei George toen ze bij hem was. „Dat is toch alleen maar iemand in 'n kampeerwagen. Heb je dan nog nooit een kampeerwagen gezien! Houd op met je dwaze gegrom!"
Ze liepen verder. Timmie snuffelde in ieder konijnehol en genoot van de wandeling. George genoot er ook van. Ze haastte zich niet; als Juul zin had, kon hij rustig naar bed gaan, hij hoefde op haar niet te wachten.
Juul ging inderdaad naar bed. Hij liet de voordeur op een kier staan en ging gapend naar boven, want hij had eensklaps slaap. Hij kroop snel en zacht in bed, want hij zag dat Dick al sliep. Hij lag nog een poosje te luisteren of hij George hoorde. Toen hij half sliep, hoorde hij de voordeur dichtvallen.
„Daar is ze," dacht hij tevreden en draaide zich om.
Maar het was George niet! Haar bed bleef de hele nacht leeg en niemand wist dat, zelfs Anneke niet. George en Timmie kwamen niet terug.

ANNEKE werd midden in de nacht wakker van dorst.
„George," fluisterde ze. „George! Slaap je?"
Er kwam geen antwoord en dus liet Anneke zich voorzichtig uit bed glijden en ging aan de wastafel een glas water drinken.
George werd soms boos als ze middenin de nacht wakker werd gemaakt. Anneke kroop weer in bed, niet wetend dat George geen antwoord had kunnen geven omdat ze er niet was.
Ze viel weer in slaap en werd pas wakker toen ze Dicks stem hoorde.
„He, word eens wakker, jullie, het is al kwart voor acht. We gaan zwemmen!"
Anneke ging gapend rechtop zitten. Haar blik ging naar het bed van George. Dat was leeg. Ja, het was zelfs keurig opgemaakt!
„Nee maar!" riep Anneke verbaasd uit. „George is al op en ze heeft zelfs al haar bed opgemaakt. Ze had me weleens wakker mogen maken, dan zou ik met haar meegegaan zijn. Het is zulk prachtig weer. Ze is zeker gaan wandelen met Timmie, dat doet ze weleens vaker."
Anneke deed haar badpak aan en holde de jongens achterna. Ze gingen samen naar beneden en hun blote voeten maakten geen geluid op het kleed.
„George is al weg," zei Anneke. „Ik denk dat ze vroeg wakker geworden is en Timmie meegenomen heeft, ik heb haar zelfs niet weg horen gaan!"
Juul was nu bij de voordeur. „Ja," zei hij, „de deur is niet op slot. George is dus blijkbaar naar buiten gegaan en ze heeft de deur zachtjes achter zich dicht getrokken. Wat attent van haar! Toen ze laatst vroeg uitging, sloeg ze de deur zo hard achter zich dicht, dat het hele huishouden er wakker van werd!"
„Misschien is ze gaan vissen met haar boot," zei Dick. „Ze zei gisteren dat ze dat op een ochtend wilde gaan doen, als het getij gunstig was. Ja zult zien dat ze straks terugkomt met een flinke lading vis voor Joan om te bakken."
Toen ze aan het strand kwamen, keken ze uit over de zee. Ver weg dreef een boot met twee gedaanten erin. „Dat zijn vast en zeker George en Timmie," zei Dick. Hij schreeuwde en wuifde, maar de boot was erg ver weg en niemand wuifde terug. Toen holden ze het water in.
„Brrr, wat was dat koud!"
„Heerlijk!" riep Anneke ▷

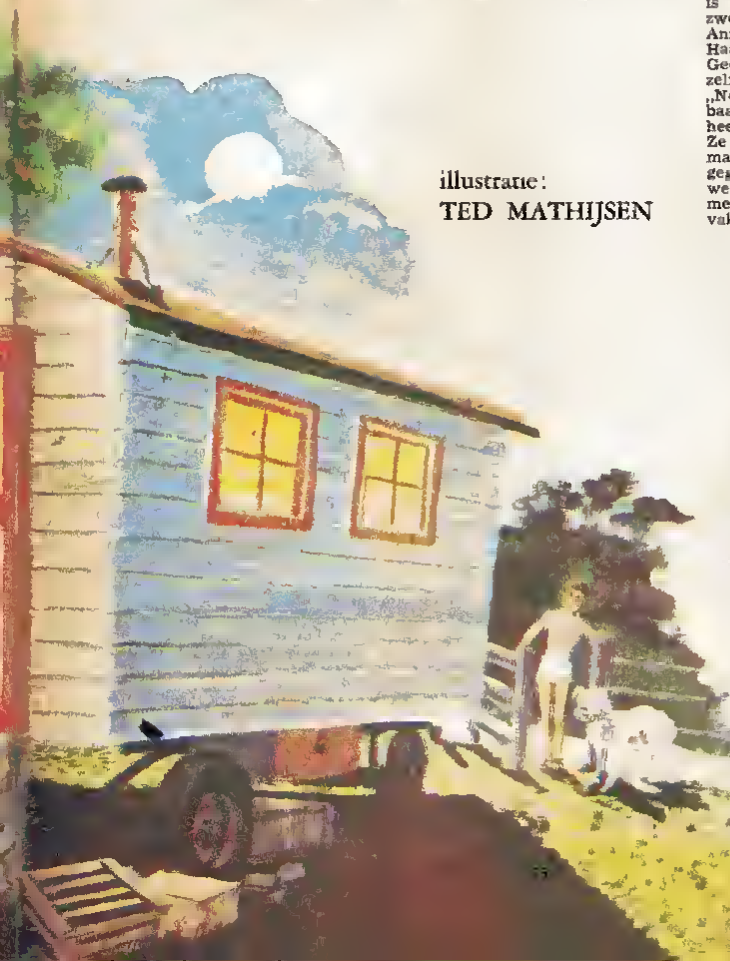

illustratie:
TED MATHIJSEN

toen ze er weer uit kwamen. Kleine druppeltjes zeewater liepen langs hun ruggen en glinsterden in de zon. „Laten we doen wie het bardst kan lopen." Ze randen elkaar achterna langs het strand en toen ze flink warm geworden waren, gingen ze terug om te ontbijten.

„Waar is George?" vroeg Joan toen ze het ontbijt binnen bracht. „Ik heb gezien dat haar bed al opgemaakt is! Wat mankeert haar?"

„Ik geloof dat ze is gaan vissen met Timmie," zei Dick. „Ze is vroeg opgestaan en ze was al weg toen wij beneden kwamen."

„Ik heb haar helemaal niet weg horen gaan," zei Joan. „Ze moet wel heel stil hebben gedaan. Alsjeblieft, 'n lekker ontbijt voor jullie: worstjes, tomaten en gebakken eieren!"

„O-o-o-o, wat heerlijk!" riep Anneke uit. „Worstjes! Zullen we die van George ook maar opeten? Ze is nog steeds niet terug met haar boot en ze kan nog wel eeuwen wegblijven."

„Ja, eet haar portie den ook maar op," zei Joan. „Ze zal wel wat meegenomen hebben uit de provisiekast voor ze wegging. Jammer dat ik hem gisteravond niet op slot heb gedaan, zoals ik anders altijd doe." Ze verdeelden Georges portie en gingen toen verder met toast en jam. Toen ze hadden gegeten, ging Anneke Joan helpen met bedden opmaken en stof afnemen. Juul en Dick gingen naar het dorp om inkopen te doen.

Niemand maakte zich zorgen over George. Toen Juul en Dick uit het dorp terugkwamen, zagen ze het kleine bootje nog steeds op zee dobberen.

„George zal wel uitgehongerd zijn als ze terugkomt," zei Juul. „Misschien heeft ze een van haar slechte buien en wil ze liever alleen zijn."

Ze kwamen Jo tegen. Ze liep langs het strand hout te zoeken en ze zag er vieze en norser uit dan ooit.

„Hallo, Jo!" riep Dick. Het meisje keek op, kwam naar hen toe, maar glimlachte niet. Ze keek alsof ze had gehuild. Je kon precies op haar vuile gezichtje zien waar de tranen over haar bruine wangen waren gerold.

„Hallo!" zei ze en keek Dick aan. Ze zag er zo zielig uit, dat Dick medelijden met haar kreeg.

„Wat is er aan de hand, Jo?" vroeg hij vriendelijk.

Jo begon weer te huilen toen ze de vriendelijke klank in Dicks stem hoorde. Ze veegde met een groezelige hand haar tranen weg en maakte daarmee haar gezicht nog vuiler.

„Niks," zei ze. „Waar is Anneke?"

„Thuis, en George is met de boot weg met Timmie. Ik denk dat ze is gaan vissen," zei Dick en wees naar de zee.

„O!" zei Jo, draaide zich om en ging weer verder met hout zoeken. Dick liep haar achterna. „Zeg, wacht eens even," zei hij. „Waarom loop je nu zomaar weg? Vertel me nu eerst eens wat er vanmorgen met je aan de hand is."

Hij greep Jo beet en draaide haar om en toen hij haar goed aankeek, zag hij dat ze twee blauwe plekken in haar gezicht had. De ene die hij haar had bezorgd, begon al een beetje geel te worden, maar ze had er nu nog een tweede bij gekregen.

„Waar heb je die blauwe plek opgelopen?" vroeg hij en raakte hem even voorzichtig aan.

„Det heeft mijn vader gedaan," zei Jo. „Hij heeft me in de steek gelaten en de kampeerwagen heeft hij meegenomen! Ik had ook mee willen gaan, maar hij wilde me niet in de wagen laten. Toen ik op de deur hamerde, kwam hij naar buiten en duwde me van het trapje af. Ik viel en toen liep ik die blauwe plek op. Ik heb er nog een op mijn been ook."

Dick en Juul hadden vol afschuw geluisterd. Wat had die Jo toch een treurig leven. De jongens gingen op het strand zitten en Dick trok Jo naast zich. „Maar je vader zei toch zeker wel terugkomen," zei

Juul. „Is die woonwagen je enige thuis?"

„Ja," zei Jo. „Ik heb nooit een ander thuis gekend. We hebben altijd in die woonwagen gewoond. Moeder woonde er ook in toen ze nog leefde. Toen was alles beter. Maar dit is de eerste keer dat vader er zonder mij vandoor is gegaan."

„Maar — maar waar moet je dan van leven?" vroeg Dick.

„Vader heeft gezegd dat Joris me geld zou geven om eten te kopen," zei Jo. „Maar alleen als ik doe wat hij zegt. Ik heb een hekel aan Joris. Hij is gemeen."

„Wie is die Joris?" vroeg Juul die met stijgende verbazing naar het verhaal luisterde.

„Joris is een zigeuner. Hij is een vriend van mijn vader," zei Jo. „Af en toe komt hij een paar dagen bij ons en dan is hij ineens weer verdwenen. Als ik hier in de buurt blijf, zal hij vroeg of laat wel komen opdagen om me een paar kwartjes te geven, denk ik."

„En dan?" vroeg Dick.

„O, misschien zal hij me opdracht geven om te gaan stropen of — of — andere dingen die mensen van zijn slag doen en jullie niet," zei Jo, die eensklaps besefte dat Juul en Dick sommige dingen die zij weleens deed, bepaald niet zouden goedkeuren. „Ik hoop maar dat hij me vandaag wat geld geeft. Ik heb geen cent meer en ik heb honger."

Juul en Dick keken elkaar eens aan. Dick stak zijn hand in de boodschappentas en haalde er een pakje boter en een brood uit. „Alsjeblieft," zei hij, „dan kun je voorlopig tenminste vooruit. En als je zin hebt in de loop van de dag aan de keukendeur bij Joan, het keukenmeisje, om wat warms te komen vragen, zal ik zorgen dat je goed te eten krijgt. Ik zal haar vragen je te geven wat je nodig hebt."

„De mensen houden er niet van dat ik aan hun keukendeur kom bedelen," zei Jo, die onmiddellijk aan het brood begon. „Ze zijn bang dat ik iets weg zal nemen," ze keek Dick even aan, „en dat doe ik ook als ik de kans krijg."

„Maar dat mag je niet doen," zei Dick.

„O, en wat zou jij doen als je je geen raad wist van de honger?" zei Jo.

„Dan zou ik het nog niet doen. Tenminste — dat hoop ik," zei Dick en vroeg zich af wat hij in werkelijkheid zou doen als hij radeloos was van de honger. „Waar is Joris nu?"

„Weet ik niet. Ergens in de buurt," zei Jo. „Hij weet me te vinden als hij me nodig heeft. Ik moet op het strand blijven, heeft vader gezegd. Ik kan dus niet eens naar jullie huis komen. Ik mag hier niet weggaan."

De jongens stonden op. Ze vonden het allemaal heel erg wat ze geboord hadden, maar wat konden ze doen? Niets. Ze konden haar alleen geld en eten geven. Dick had haar een gulden in de hand geduwd en ze had niets gezegd, maar haar ogen glinsterden van dankbaarheid toen ze het geld in haar zak stopte. Tegen de lunch was George nog niet thuis; nu begon Juul zich toch wel een beetje bezorgd te maken. Hij liep naar het strand om te zien of de boot nog steeds op zee was. Die kwam juist naar de kust en met een gevoel van schrik constateerde Juul dat het niet de boot van George was: er zaten twee jongens in en niet George en Timmie, zoals Dick en hij hadden gedacht. Hij rende terug naar Huize Kirrin en vertelde het aan de anderen. Die maakten zich natuurlijk evan ongerust als hij. Wat zou er met George zijn gebeurd?

„We wachten tot na de thee," zei Juul, „als ze den nog niet terug is, moeten we toch wel iets doen, de politie waarschuwen bijvoorbeeld. Het is weleens eerder gebeurd dat ze er een hele dag alleen op uit getrokken is zonder iets te zeggen en dus zullen we nog even wachten." Het werd theetijd, maar George en Timmie kwamen niet boven water. Toen boorden ze voetstappen op het tuinpad. Was dat Timmie? Ze holden naar het raam en keken naar buiten.

„Het is Jo," zei Dick teleurgesteld. „Ze heeft een briefje of zoiets. Wat zou zij nu weer willen?"

Zou de komst van Jo iets te maken hebben met de verdwijning van George? Volgende week kunnen jullie er meer over lezen!

Tot de nieuwste „De Vijf"-boeken behoren o.a. De Vijf als detectives - De Vijf en de verdwenen geleerden - De Vijf en de schat van de strandjutter - De Vijf op de oude boerderij.

Breuk in plakband

Is het je ook weleens overkomen dat je, bij het gebruik van doorzichtig kleefband, het strookje afscheurde en je het einde niet meer kon terugvinden? Na eindeloos gepeuter is de kleefband dan zo beschadigd, dat je het rolletje maar in de prullenbak goolde. Als je een vergrootglas bezit, zal je dat niet meer gebeuren, want door middel hiervan is de breuk in het band gemakkelijk op te sporen an met bijvoorbeeld een speld los te peuteren. Natuurlijk vergeet je niet om vlug het einde van het kleefband om een stukje papier of iets anders heen te vouwen, zodat het niet meer aan elkaar kan kleven.

Hekel aan ratten

MIJNHEER Miller in Chicago heeft een reuzehekel aan ratten en het vervelende is dat juist in zijn gehuurde garage ontzettend veel van dat ongedierte huist. De ratten waren eenvoudig niet uit te roeien. Dit maakte mijnheer Miller zo kwaad, dat hij een blik benzine pakte, het in de garage leeg goot en de boel in brand stak. De garage brandde geheel af. De ratten zijn verdwenen maar... nu moet de heer Miller wel een zeer behoorlijke schadevergoeding aan de eigenaar van de garage betalen.

Doe-het-zelf-gitaar

Bij de Poolse televisie liet men onlangs in de serie „Hoe doe ik het zelf" zien hoe je een elektrische gitaar kunt maken.
Hierbij moest men ook enkele onderdelen uit een oude telefoonhoorn gebruiken.
Gevolg: binnen twee dagen waren uit alle openbare telefooncellen door het hele land de hoorns verdwenen ...

ditjes en datjes van Donald Duck

Engeland geeft ons dit jaar een rijke oogst aan nieuwe postzegels. In de maand juli werd in Londen een internationaal aardrijkskundig congres gehouden waarop meer dan 60 landen over de gehele wereld vertegenwoordigd waren. De Engelse posterijen gaven naar aanleiding van dit congres een serie van vier zegels uit met beelden van het hedendaagse Engeland. Op de 2d (twee penny) zegel staan hoge flatgebouwen uit de omtrek van Londen, de 4d toont (je ziet het hier) een grote scheepswerf in Belfast (de grootste particuliere werf ter wereld), op de 8d zegel staat een bospark in Snowdonia en op de 1 shilling, 8 d een kernreactor die in het hoge noorden, in Schotland, te vinden is.
Hierbij is het interessant om op te merken dat elk van de afbeeldingen uit een ander deel van Groot-Brittannië komt, in bovengenoemde volgorde namelijk: Engeland, Noord-Ierland, Wales en Schotland.

Voor kleine koks en keukenprinsessen

Als je vraagt of moedar even een paar grote goudreinetten voor je wil schillen, kun je verder zelf voor een schaal vol heerlijk fris boterhambeleg zorgen. Je zet een wijd schaaltje op het aanrecht en legt daar de rauwkostschaaf plat overheen. Met de linkerhand houd je de schaaf op zijn plaats, terwijl je met de rechterhand de appels over het grove gedeelte van de schaaf haalt. Doe nu een paar volle eetlepels witte of bruine suiker bij het appelschaafsel, een theelepel kaneel en een eetlepel gewassen rozijnen. Mang alles goed door elkaar, en laat het mengsel als er tijd voor is, een uurtje staan. Liefst onder in de koelkast. Het wordt een smulpartij, reken daar maar op.

TOM POES en de H-H-HANDSCHOENEN

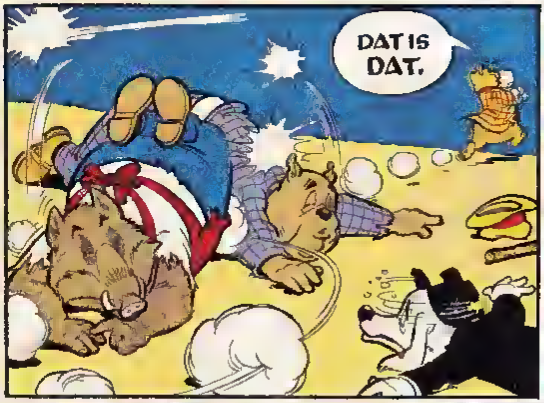

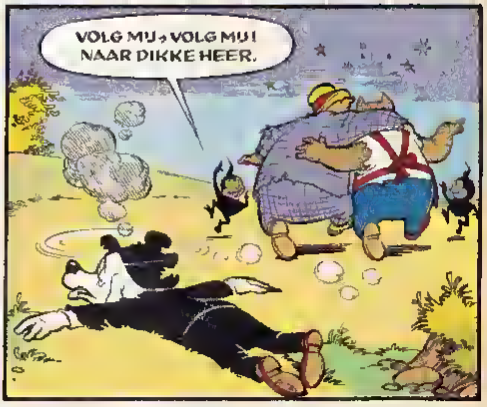

DAAR IS HIJ! DAAR IS HIJ!
VLUG! VLUG!
BLUB
BRRRR.
W-WAT..W-WAAR BEN IK?..
BLUB.
ZIEZO, EINDELIJK IS HIJ WAKKER.
JIJ BENT ME OOK EEN MOOIE VRIEND. TERWIJL IK IN NOOD VERKEER, SLAAP JIJ MAAR RUSTIG DOOR ALSOF ER NIETS AAN DE HAND IS.
JA...MAAR.. IK KON ER NIETS AAN DOEN-IK...
JA, JA, HOU MAAR OP! IK WIL NU DIE DINGEN KWIJT! MAAR IK KAN ZE NIET UITKRIJGEN! ZE KNELLEN ZO!
NEE, NIET DOEN! HOU AAN! HOU AAN! ER DREIGT GEVAAR!
DĀĀR!
MET DE GROETEN!

ZO GAAT HET NU ALDOOR....
STEEDS ALS IK ZE WIL UITTREKKEN, GEBEURT ER IETS.
HOUD ZE DAN AAN! HOUD ZE DAN AAN!
HM..
IK WEET WAT, HEER OLLIE. GEEF MIJ DIE HANDSCHOENEN.
AH! HEB JE EEN LIST VERZONNEN ?? EINDELIJK!
PFFF! ZE WILLEN U NIET MEER LOSLATEN, HEER OLLIE
TREKKEN, JONGE VRIEND!
HI HI HI!

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119131 (alleen voor postabonnementen à / 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **Ned. Antillen en Suriname:** / 14,40 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396184. P.C.R. 86491. Prijs 6 fr. **Overig buitenland:** / 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
1964 Walt Disney Productions

Mieke en Wouter
HET IS VANDAAG EEN VERSCHRIKKELIJK LANGE, VERVELENDE SAAIE DAG.
IK WOU, DAT ER 'ES IETS GEBEURDE!
ACH WAT, ECHT IETS OPWINDENDS GEBEURT HIER TOCH NOOIT .....
PLONS
EEN RUIMTEVAARDER .....
HELLO! WAAR BEN IK?
IN DE RINGVAART... EH IK BEDOEL IN HOLLAND!
EEN ECHTE RUIMTEVAARDER!
HOLLAND?! OEF, SOOCKM, NAAST HET DOEL./ IK MOET NOG UREN WACHTEN TOT ZE ME OPPIKKEN!
WAT IS IE KNAP!
EN IK HEB ZO'N TREK IN IETS LEKKERS!
WE HEBBEN NOG NIET DRIE MILKY WAY'S!
VOOR U EN VOOR ONS, HI, HI, HI, HI!
MILKY WAY!! ZIJN RUIM.
HM, DAAR TEVAARDERS GEK OP!
EN JE HOUDT JE EETLUST, BEGRIJP JE .....
NATUURLIJK! EN HET IS OOK ERG LEKKER!
Milky Way
MILKY WAY IS FIJN VOOR DE LEKKERBEK EN LATER AAN TAFEL HEB JE TOCH NOG TREK!